

τερικοῦ. Ἦκουσε λυγμούς καὶ κραυγὰς. Τὸν εἰσέγαγον ἐν σκοτεινῷ δωματίῳ, ὅπου ἐβασίλευε τὸ σκότος. Ὁ 'Ραῦμόνδος ἦτο ἀνήσυχος καὶ μελαγχολικός.

Γραῖα νοσοκόμος ὕψωσε τὸ μετὰ ξινον παραπέτασμα, καὶ τὸ φῶς ἐδείξε πρόσωπον νεαρᾶς γυναικὸς νεκρᾶς. Γνωρίζετε ποίαν;

— 'Α! Θεέ μου, ἀνέκραζεν ὁ 'Ραῦμόνδος ἐνόνων τὰς χεῖρας καὶ προσελθὼν τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων ἐκείνων, ὧν ἡ θεὰ πάντοτε τῷ ἐπροξένει εὐχαρίστησιν. 'Α! Θεέ μου, ὅποια φρίκη!

— Τί κρίμα! τῷ εἶπεν ἡ νοσοκόμος, μία τόσο ὡραία γυνή.

Ὁ 'Ραῦμόνδος ἀνεμνήσθη τὸ Μουσείον. Ἀνεμνήσθη πάσαις τὰς πρόην συνεντεύξεις.

Ἐπειτα ἐκάθησε μὲ πάλλουσαν καρδίαν μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ζωγραφίσῃ. Ἄλλ' ὅτε ἔλαβε τοὺς χρωστῆράς του, ὅταν ἐσχέδιασε τοὺς τόσον ἀγαπητοὺς εἰς τὴν μνήμην του χαρακτῆρας, ἀνεζωογονήθη. Τρεῖς ὥραι ἤρκεσαν.

Δὲν τὴν ἐζωγράφησεν ὅμως ὡς ἦτο. Μόλις τὴν ἐβλεπε καὶ ἔστρεφε τὸ πρόσωπον μετὰ λύπης. Τὴν ἐζωγράφησεν ὡς τὴν εἶχε ἰδεῖ, νέαν καὶ ζῶσαν, ἐχουσαν εἰς τὸ στόμα τὸ παρήγορον ἐκεῖνο μειδίαμα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμι-κλειστούς ὅπως βλέπωσι καλλίτερον.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἡ τόσο ζωηρὰ ἐπροξένει λύπην ἀπέναντι τῆς νεκρᾶς. Ὁ σύζυγος ἤλθε καὶ ἐφρικίασε ἀτενίσας αὐτήν, διότι ἀνεμνήσκετο τοῦ προσφιλοῦς παρελθόντος, τὸ ὅποιον ἀπώλεσεν.

Ὁ γέρον ὁ ὀδηγῆσας τὸν 'Ραῦμόνδον, εἶπέ τι χαμηλοφώνως εἰς αὐτόν.

Τίποτε, σὰς παρακαλῶ — ἀπεκρίθη ὁ 'Ραῦμόνδος καὶ πλησιάζας τὴν δυστυχῆ νέαν, ἔλαβε μίαν τῶν χειρῶν της, τὴν ἔφερε ψυχρὰν καὶ βρεῖαν ἐπὶ τῶν χειλέων του, καὶ ἐναπέθηκε ἐπ' αὐτῆς ἐν φίλημα.

Πῶς ὠνομάζετο; ἠρώτησεν ἐξερχόμενος τὴν νοσοκόμον κλαίων.

Δὲν γνωρίζω, ἀπεκρίθη αὕτη.

(Ἐκ τῶν τοῦ Godefroy Cavaignac)

Λ. Μ. Κλης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Λεκανομαντεία. — Γνωστὸν, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς γενομένης τῆς ἀρχῆς πολλοὶ ἤδη καὶ ἐν Εὐρώπῃ πιστεύουσιν εἰς τὸν μαγνητισμὸν καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ δύναται νὰ προῤῥηθῇ τὸ μέλλον καὶ ν' ἀποκαλυφθῶσιν ἀπόρρητα καὶ κρύφια.

Πολὺ ὅμως τοῦ μαγνητισμοῦ πρότερον τὸ μέλλον ἀνεγινώσκετο ἐν Γαλλίᾳ

ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ὁ δοῦξ τῆς Αὐρηλίας εἶδεν ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος, ὅτι θὰ γείνη ἀντιβασίλευς τῆς Γαλλίας· τὸ ἀνέκδοτον περιγράφεται ἐν ἐκτάσει εἰς τὰ *Ἀπομνημονεύματα* τοῦ δουκὸς Σαιν-Σιμών. Τὸ ἀκόλουθον δὲ ἀναφέρει ὁ ἀδελφὸς Σουαζύ.

«Ὁ σύζυγος τῆς κομήσης Σουασσὼν ἀνεψίᾳς τοῦ Μαζαρίνου, ἠσθένει ἐν Καμπανίᾳ. Ἐσπέραν τινὰ ἦτον αὕτη ἀμφίβολος, ἂν θὰ μετέβαινεν ἢ ὄχι πρὸς συνάντησιν του, ὅπότε γέρον εὐπατρίδης τοῦ οἴκου της προσεφέρθη χαμηλῇ τῇ φωνῇ νὰ τὴν πληροφορήσῃ διὰ τινος πνεύματος, ἂν ὁ κόμης θ' ἀπέθνησκεν ἢ ὄχι ἐκ τῆς κατατροχούσης αὐτὸν ἀσθενείας· παρῆσαν δὲ καὶ ἡ κυρία Βουίλλιων, ὁ κ. Βανδῶμ, καὶ ὁ δοῦξ Βιλλουά.

«Ὁ εὐπατρίδης εἰσέγαγεν εἰς τὸ δωματίον πενταετὲς κοράσιον καὶ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας του ποτήριον πλήρες ὕδατος διαυγοῦς· ἔκαμεν ἔπειτα τοὺς ἐξορκισμούς του. Τὸ κοράσιον εἶπεν, ὅτι τὸ ὕδωρ ἐταράσσετο· ὁ εὐπατρίδης εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τοὺς παρισταμένους ὅτι θὰ διέτασσε τὸ πνεῦμα νὰ δείξῃ ἐν τῷ ποτηρίῳ ἵππον λευκόν, ἂν ὁ κόμης ἐμελλεν ἀποθάνῃ, καὶ τίγριν, ἂν ἐμελλεν νὰ σωθῇ. Ἡρώτησε κατόπιν τὸ κοράσιον, ἐὰν ἔβλεπε τι ἐν τῷ ποτηρίῳ; «'Α! ἐκραύγασεν αὐτό, τὸ ὡραῖο ἄππο ἄλογάκι!» Ἐπανέλαβε πεντάκις κατὰ συνέχειαν τὸ πείραμα, καὶ πάντοτε τὸ κοράσιον ἀνήγγελλε τὸν θάνατον διὰ διαφορῶν σημείων, τὰ ὅποια ὑπεδείκνυσεν ἡ κυρία Βουίλλιων καὶ ὁ κ. Βανδῶμ εἰς τὸν εὐπατρίδην, χωρὶς ν' ἀκούωνται παρὰ τοῦ κορασίου. Ὁ κόμης ἀπέθανε καὶ οἱ ἐωρακότες ἐμαρτύρουν περὶ τοῦ γεγονότος».

Τὸ δυστύχημα τώρα εἶναι, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ ἡ λεκανομαντεία, ἐξέλκον ὅμως οἱ λεκανομάνται; ἄλλως ἀσθενούντες θὰ εἴμεθα ἀπηλλαγμένοι τῶν ἰατρῶν καὶ τῶν βασάνων, εἰς τὰ ὅποια μᾶς ὑποβάλλουσιν· ὁ λεκανομάντης θὰ προέλεγεν ἡμῖν δι' ἵππου ἢ τίγρεως, ἂν θὰ σωθῶμεν ἢ ὄχι, καὶ εἰς τὴν μίαν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν θὰ ἦσαν περιττὰ τὰ ἱατρικά.

Ὁραία ἐκδίκησις. — Ὁ Ἀντώνιος Οὐδάρδος Δελαμόθ ἔμεινε τυφλὸς εἰς τὸ γῆράς του· ἡμέραν τινα διερχόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ὀδηγοῦ του, πλατεῖαν πλήρη ἀνθρώπων, εἶσε τὴν ἀτυχίαν νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς νεανίου τινος· αὐτὸς μανιώδης τῷ κατέφερεν ἐν ῥάπισμα: «Κύριε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Δελαμόθ, βεβαίως θὰ λυπηθῆτε πολὺ, ὅτι μ' ἐῤῥάπισατε· εἶμαι τυφλός».

*
Σοφὸς τις ἔλεγε: αὐτὴν τιμωρίαν τοῦ κακοῦ ἐπεθύμουν νὰ ἦτο δυνατόν ἐπὶ τινος ὥρας τῆς ἡμέρας νὰ εἶχε καρδίαν ἀνθρώπου ἐντίμου».

*
ἀφρονεῖτε λοιπόν, ὅτι ἀξίζετε πολὺ; ἡρώτα ὑπουργός τις τὸν ἀδελφὸν Μωρύ. — Πολὺ ὀλίγον ἀπολύτως, ἀπεκρίνατο ὁ Μωρύ, ἀλλὰ πολὺ συγκρινόμενος πρὸς ἄλλους.

*
Ὁ διάσημος Λουδοῦλ, βιβλιοθηκάρχης τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α'. ἀπεκρίνατο συνήθως εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις: «Δὲν ἤξεύρω». Ἀγροϊκὸς τις εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινὰ: «Ὁ αὐτοκράτωρ σὰς πληρώνει διὰ νὰ ἤξεύρετε. — Ὁ αὐτοκράτωρ, ὑπέλαβεν οὗτος μὲ πληρώνει δι' ὅσα ἤξεύρω. Ἐὰν μ' ἐπλήρωνε δι' ὅσα ἀγνοῶ, ἅπαντες αἱ θησαυροὶ τοῦ κράτους δὲν θὰ ἐπνέκουν».

*
Ὁ στρατηγὸς Κατινά, πληγωμένος κατὰ τὴν μάχην τοῦ Chiari, ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἀκλόνητος καὶ προσεπάθει νὰ παρατάξῃ τὸν στρατόν: «Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; εἶπεν αὐτῷ ἀξιωματικὸς τις· ἐμπρὸς εἶναι ὁ θάνατος. — Καὶ ὀπίσω τὸ αἷσχος; ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός».

*
Πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1693 ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' συνδιελέγετο μετὰ τοῦ Κατινά περὶ τῶν ἀναγκαίων παρασκευῶν τῆς ἐκστρατείας: «Ἀρκετὰ εἶπομεν περὶ τῶν ὑποθέσεών μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· πῶς πηγαίνουν αἱ ἰδιαιότητές σας; — Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός, χάρις εἰς τὰς εὐεργεσίας τῆς μεγαλειότητός σας, ἔχω πᾶν ὅ,τι μοι ἀνγκαιοῖ. — Ἰδού, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὁ πρῶτος ἀνθρώπος τοῦ βασιλείου μου, ὁ οὕτως ὁμιλῶν».

Συστατικὴ ἐπιστολή. Νέος τις Νεαπολιτανός, ἐξ εὐγενῶν ἔλκων τὴν καταγωγὴν, ἐπεθύμει νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Παρατηρῶν ὅμως, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διακριθῇ ἐν τῷ Νεαπολιτανικῷ στρατῷ, ἀπεφάσισε νὰ καταταχθῇ εἰς τὸν Αὐστριακόν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, λαβὼν συστατικὰς τινὰς ἐπιστολάς, ἀνεχώρησε διὰ Βιέννην. Καθ' ὁδὸν εἰσῆλθε ἐν τινὶ μικρῷ ξενοδοχείῳ ἐνθα εὗρε τρεῖς

Ξένους μεθ' ὧν συνοικειωθείς, προσκλήθη παρ' αὐτῶν νὰ παρακαθήσῃ καὶ συμμεθέξῃ τοῦ δείπνου τῶν. Οἱ ξένοι ἦσαν Γερμανοί. Κατὰ τὸ δείπνον, ὁ Νεαπολιτανὸς διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, ἐκθέσας αὐτοῖς καὶ τὸν τοῦ ταξιδίου του σκοπὸν. Εἰς ἐκ τῶν ξένων, ἀφοῦ προσεκτικῶς ἠκροάσθη τὴν ἀφήγησίν του, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του δὲν θὰ ἐπετύγχανε τοῦ σκοποῦ του, στηρίζας τὴν εἰσασίαν του ταύτην πρῶτον ἐπὶ τῆς μακροχρονίου εἰρήνης καὶ δευτέρον ἐπὶ τῶν πολυαρίθμων εὐγενῶν Αὐστριακῶν τῶν ζητούντων θέσιν εἰς τὸν στρατόν. Ὁ νέος ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν καὶ αἱ παρατηρήσεις αὗται εἶναι ὀρθαί, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας βλέπει, μόλα ταῦτα θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ταξιδιον του, καὶ ἴσως βλέποντες τὴν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν κλίσιν του, ἡδύνατο νὰ τὸν δεχθῶσιν.

Κατόπιν εἶπε τινα περὶ ἑαυτοῦ, καὶ ὠνόμασε τὸ ἄτομον τὸ συσταίνον αὐτόν. Ὁ Αὐστριακὸς, ὁ πρὶν ὁμιλήσας αὐτῷ, εἶπεν αὐτῷ: «Ἀφοῦ οὐδὲν δύναται νὰ σε ἀποτρέψῃ τοῦ σκοποῦ σου, θὰ σοὶ δώσω καὶ ἐγὼ μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν στρατηγὸν Lacy, ἥτις ἴσως σοὶ χρησιμεύσῃ.» Ὁ Νεαπολιτανὸς ἐξηκολούθησε τὸ ταξιδιον του, φθάσας εἰς Βιέννην ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ στρατηγοῦ Lacy καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πάσας τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς, ἐκτὸς ἐκείνης τοῦ Αὐστριακοῦ, ἣν κατὰ λάθος δὲν ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου του. Ὁ στρατηγὸς ἀναγνώσας ταύτας, τῷ εἶπε, ὅτι λυπεῖται πολὺ, οὐδεμίαν δυνάμενος νὰ τῷ παρέξῃ θέσιν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας εὐρὼν καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Αὐστριακοῦ παρουσιάσθη εἰς τὸν στρατηγόν, καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν

ἐπιστολὴν, αἰτῶν συγγνώμην, ὅτι δὲν τὴν ἔδωκε μετὰ τῶν ἄλλων. Ὁ στρατηγὸς ἀνοίξας καὶ ἀναγνώσας αὐτὴν ἐξεπλάγη. «Γνωρίζετε, τῷ εἶπε, τίς ἔδωκεν ὑμῖν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην;» «Ὁχι.» Λοιπὸν ὁ δόσας ὑμῖν ταύτην εἶναι ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ ὁ II. Μετ' ἐζητήσατε τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ, ὁ αὐτοκράτωρ ὁμοῦς μετὰ διατάσσει νὰ σᾶς δώσω τὸν τοῦ λοχαγοῦ.»

Ἡ ἀκρίς.— Ἡ φύσις δὲν ἀφῆκε τὸν ἄνθρωπον μόνον νὰ πολεμῇ τὸν ἐπίροβον τοῦτον ἐχθρόν του. Ἐδωκε τῇ ἀκρίδι ἐχθρούς πολλοὺς καὶ λυσσώδεις. Παραλείπω τὰ πτηνὰ δι' ἃ αἱ ἀκρίδες χρησιμεύουσιν ἄντὶ τροφῆς, τοὺς σκώληκας τοὺς ἐπὶ τῶν σωματίων τῶν προσκολλημένους καὶ κατατρώγοντας τὰ ἐντόσθιά των, θὰ ἀναφέρω ἐχθρόν τινα ἀκαταπαύστως πολεμοῦντα αὐτάς. Εἶναι μύια μέγεθος μελίσσης ἔχουσα, κατὰ τι ὁμοῦς μακροτέρα ταύτης, μετὰ γὰρ ἐπάργυρα πτερὰ, ἅτινα κτυπῶσα ἐπὶ τῶν ἀκρίδων τὰς θανατόνει διὰ τοῦ μέσου προμυκτῆρος ὁμοίου μετὰ τοῦ τῆς ἀλογόμυας.

Ἀλλὰ πάντες οὗτοι οἱ ἐχθροὶ δὲν θὰ κατάρθουν νὰ ἐξοντώσωσιν αὐτάς, ἐὰν καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν κατήρχετο εἰς τὸν ἀγῶνα, ὅπως διαφιλονεικῇ ἀπὸ τῶν ἀκρίδων τὰ προϊόν τῆς ἐργασίας του.

Γνωρίζομεν, ὅτι εἰς τὴν ἀρχαιότητα, αἱ τῶν ἀκρίδων εἰσβολαί, ἔθεωροντο ὡς μία τῶν φοβερωτέρων μαστίγων τῶν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ πειμπομένων, ὅπως τιμωρήσῃ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀσέβειάν των. Ὁ Μωϋσῆς ἰκέτευσε τὸν Θεὸν νὰ

πέμψῃ πολυάριθμον στρατὸν ἀκρίδων κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ὅπως τιμωρήσῃ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ Φαραώ.

Πλίνιος ὁ φυσικὸς ἀναφέρει, ὅτι εἰς Κερνηαίκην αὐστηρὰ διατάγματα ἐπέβαλλον τοῖς πολίταις νὰ ἐξέρχωνται ἄθροισ καὶ πολεμῶσι τὰς ἀκρίδας ἅμα αὗται ἐνεφανίζοντο. Τέλος οἱ Ῥωμαῖοι ἐν ταῖς ἐν Ἀφρικῇ ἀποικίαις των, μετεχειρίζοντο τοὺς λεγεῶνάς των, ὅπως πολεμῶσι τὴν μᾶστιγα ταύτην.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων κατάκτησιν τῆς Ἀλγερίας, ἡ Κυβέρνησις προνοοῦσα περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς εὐπορίας αὐτῆς, ἔλαβε μέτρα δραστήρια ὅπως ἐξοντώσῃ τὴν περιοδικὴν τὴν μᾶστιγα. Πολλὰ ὁμοῦς παρήλθον ἔτη, ἕως οὗ, πρὸ τεσσάρων μόλις ἐτῶν, ἤρξαντο σπουδάζοντες ἐπισταμένως τὸ ζήτημα, καὶ κατάρθωσαν νὰ ἐλαττώσωσιν ἐπαισθητῶς τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀκρίδων.

Ἐν πρώτοις, ἀναγνώρισαν ὅτι οὐδὲν μέσον ὑπάρχει, ὅπως σταματήσῃ τὴν ἐκ τῆς ἐρήμου ἀφίξιν τῶν πτερωτῶν ἀκρίδων. Περιρρίζονται ὅθεν εἰς ἀκατάπαυστον κατ' αὐτῶν πόλεμον, δι' οὗ ἐξουθενοῦσι τὰ τάγματά των. Ἀμα ἐμφανισθῶσιν, παρευθὺς τηλεγραφήματα ἀποστέλλονται εἰς τὰ χωρία, δι' ὧν μέλλουσι νὰ διέλθωσιν.

Οἱ κάτοικοι εἰσὶν ἐτοιμοί. Ἀφίνουσι τὰς ἀκρίδας καὶ ἐπιπίπτουσιν ἐπὶ τῶν προϊόντων, εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα ἐπιπίπτοντες κατ' αὐτῶν τὰς φονεύουσι, παντοειδῆ μεταχειριζόμενοι μέσα.

A. M. Ellis.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὶ

Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἑτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὥραϊον τι ἱστορήμα διδεται

Α Α Ν